

[Jørgen Jensen]

Det lyser også ud af regeringens forslag. Besparelserne, som man taler om, skal sikres ved en bilfri dag, og de skal sikres gennem afgifter på benzin og olie. Forslaget om en bilfri dag er egentlig så tåbeligt, at man kun kan tro, det er fremsat for at aflede opmærksomheden fra det mere effektive lommetyveri, som samtidig gennemføres.

Og afgifter som forbrugsbegrænsende foranstaltninger er for det første asociale. Der er allerede talt en hel del om dem med de to biler og dem, som skal bruge deres bil. Det er jo også en rationering over pengesedler. I stedet for rationeringskort, så er det spørgsmålet om, hvor mange tikronesedler man har i pung. Det er bestemmende for, hvor meget man kan køre

Så er man forarget over, at USA opkøber olie udefra for at spare egne lagre. Ja men hvad gør man reelt her fra regeringen? Det er jo det samme. Det rejser også det spørgsmål, som allerede har været fremme, om ikke producentlandene lige så godt kunne kræve, at de fik noget mere for deres råolie. De bruger i hvert fald deres penge mindst lige så godt, som vi gør herhjemme.

Dette viser noget om, at de besparelsesforslag, man lægger frem, ikke er reelle, ikke tilsigter en besparelse. De tilsigter blot at begrunde den hårde kurs over for lønarbejdere.

Nu har de borgelige partier støttet socialdemokratiet, der gennem år har fortalt, at krisens årsager var de høje oliepriser. Ja, man startede vel med i 1974 at sige, at det var oliesheikerne, der udnyttede situationen. Men sandheden er jo, at råolieprisen er det mindste af den pris, vi betaler i dag. Det er de multinationale monopoler, der tager deres store bid, og det er staten, som tredobler prisen på benzin for at få afgifter ind. Det er ikke olielandene, der er skyld i krisen. Det er det kapitalistiske samfundssystem.

Det er også efterhånden klart for alle, at de multinationale oliemonopoler udnytter deres magt over energisektoren, ikke mindst i den nuværende situation. De presser priserne i vejret med henvisning til en meget midlertidig og ringe nedgang i produktionen. Udbud og efterspørgsel taler man om. Hvor meget olie overføres egentlig i dag fra olieselskaberne til det grå marked i Rotterdam?

Hvor meget olie går der for nærværende til tankanlæggene i Rhodesia og Sydafrika,

som er boykottet? Hvor meget tærer de ekstra indkøb i USA på den øvrige verdens forbrugsmuligheder?

Det var nogle af de spørgsmål, man med rimelighed kunne stille i den nuværende situation.

Det er klart, at vil man ikke gribe ind og begrænse de multinationale oliemonopolers magt, så kan man ikke tale om en indsats mod den nuværende energikrise.

Jeg vil også understrege, at regeringens aftale med A. P. Møller-koncernen, som binder prisen på gas og olie fra Nordsøen til markedsprisen på olie, er en urimelig og uretfærdig handling over for det danske folk, men det er samtidig en tåbelighed, som er med til at presse olieprisen i vejret.

Den største olieproducent, Saudi-Arabien, holder fortsat en meget lav pris, en lavere pris end de øvrige OPEC-lande. Men man kunne jo stille spørgsmålet, som det også blev besvaret i fjernsynet den anden aften: hvorfor skulle man egentlig blive ved med at holde den lave pris? Og hvorfor skulle de andre olieproducerende lande blive ved med at holde den pris, de har? Hvorfor skulle de ikke sætte den yderligere i vejret, når vi som nation, når de forbrugende lande er med til bl. a. ved udvindingen af gas og olie i Nordsøen at presse priserne i vejret?

Det er ikke rimeligt at stille sådanne krav. Det er slet ikke rimeligt at give de olieproducerende lande skylden for egne fejl i den økonomiske politik.

Det er også noget flot, når hr. Ellemann-Jensen i fjernsynet i går påstod, at der er skam ingen kapitalister, der stikker penge i lommen som følge af regeringens politik.

Jo, A. P. Møller-koncernen har man alene foræret 75 mia kr. Og for hver procent olienoteringen stiger, så vil DUC, altså A. P. Møller, tjene 800 mill. kr. mere. Altså for hver procent man presser olieprisen i vejret eller noteringen i vejret, så får man 800 mill. kr. ned i lommen. Men alligevel påstår man, at regeringens politik absolut ikke betyder, at storkapitalen tjener noget. Vi har tidligere trukket den kendsgerning frem, at virksomhederne ophober kapital, at der altså ganske givet er nogle, der tjener på regeringens politik. Det ville da også være mærkeligt andet, hvis ikke det var det.

Den økonomiske stramning på op mod 6½ mia kr. vil betyde øget arbejdsløshed og